

Memento

TEATRE

OPERA. — *Duminică 23*: Bărbierul din Sevilla (m.); Boema (s.); *Marţi 25*: Balet (Rapsodia II-a, Sheherazada); *Miercuri 26*: Trubadurul (m.); Tosca (s.); *Joi 27*: Traviata.
NAŢIONAL: — *Duminică 23*: Inşir'te mărgărite (m.); Ospăţul nebunilor (s.) — *Marţi 25*: Inşir'te mărgărite (m.); Ospăţul nebunilor (s); *Miercuri 26*: M-me Sans Gene (m.); Don Juan (s.); *Joi 27*: Inşir'te mărgărite (m.); Ospăţul nebunilor (.)s.
STUDIO. — *Duminică 23*: Madona (m.); Mitică Popescu (s.); — *Marţi 25*: Sburători cu plete negre (m.); Mitică Popescu (s.). — *Miercuri 26*: Madona (m. şi s.). *Joi 27*: Hedda Gabler (m.); Mitică Popescu (s.).
ATENEU: Sfinxul din Hollywood (în fiecare zi).
ALHAMBRA: Ţara surâsului.
ATLANTIC: Stroe în harem.
BARAŞEUM: Trio Jozefini.
COLORADO: Călugărul din vechiul schit.
COMEDIA: Domnul casier (m.); Invierea (s.).
GIOCONDA: Şoarece de biserică.
M. FILOTTI: Păpuşile.
MIC: Dama cu camelii.
MUNICIPAL: *Marţi 25*: Debit special (m.); Sărutul în faţa oglinzii (s); — *Miercuri 26*: Ghiara (m.); Sărutul (s.). — *Joi 27*: Ghiara (m.); Sărutul (s.).
MUNCITORESC: Sânge albastru.
NOSTRU: Celebrii Cavendish.
SAVOY: Savoy 1946
VICTORIA: Gloria.

CINEMATOGRAFE

ARO: Goana după aur cu Charlie Chaplin.
CAPITOL: Farmecul muzicii cu Alan Jones.
EXCELSIOR: Rafles cu Olivia de Hawilland.
LUXOR: Mândrie şi prejudecată cu Greer Garson.
SCALA: Goana după aur cu Charlie Chaplin.
TRIANON: Mireasa din Tărăscău cu Pal Javor.
TIVOLI: Nopţi moscovite cu Harry Baur.
CENTRAL: Vacanţa cu Cary Grant.
FEMINA: Numai un sărut cu Pal Javor
A.R.P.A.: Deportatul 217.
REGAL: Gunga Din cu Doug. Fairbanks jr.
SELECT: Intre noi fetele, cu Kay Francis.
CASANDRA: Legiunea albă cu P. Goddard.
VICTORIA: Deportatul 217.
MIORIŢA: In umbra prohibiţiei.
RIGOLETTO: Crinul Chinei şi revistă
CINEMA MARNA: Danielle Darieux în Taras Bulba şi Revista cu colindu.

„jucătorii şi conducătorii" grupării „almăjanu" urează preşedintelui clubului „sărbători fericite"

jucătorii clubului „predoleanu" urează preşedintelui şi întregului comitet „sărbători fericite!"

5 MINUTE DE VORBA cu Mircea Cruţescu

Când am vorbit cu Mircea Cruţescu — cunoscutul arbitru — n'am ştiut nici eu şi nici el că discuţiile se vor transforma într'un «cinci minute». Iar până la apariţia acestor rânduri, Mircea Cruţescu n'are să ştie.

L-am găsit la FRFA în bună dispoziţie spre disperarea lui Stăncescu care nu-l putea convinge să se apuce de lucru. Pentru că Mircea Cruţescu este şi unul din membrii comisiei arbitrilor unde depune o muncă remarcabilă şi stărueşte cu eforturile pentru bunul mers al corpului arbitrilor. Iar Stăncescu este secretarul comisiei.

Atrăgându-l într'un colţ i-am strecurat o insinuare printr'o primă întrebare:

— *Cum te simţi după un sezon greu?*

— **Foarte bine. Nu mă resimt deloc pentrucă mai joc football şi condiţie am avut.**

Mircea Cruţescu n'a sesizat însă, intenţia. Voiam să-l «descos» în privinţa atmosferei creiate în jurul arbitrilor pentruca de aici să ajung la destăinuiri. De aceea, pe ocolite, l-am mai întrebat:

— *Ai avut jocuri multe şi grele de condus?*

— **Numai cinci, dintre care trei acorduri comune** (N. R. — La arbitri este o mândrie să aibe acorduri comune; înseamnă apreciere). **Şi grele or fi fost ele, dar nu m'am lăsat atras de atmosferă. Şi-ţi divulg un mic secret: am fluerat de la început orice abatere cu tendinţe de degenerare pentruca mai târziu, când echipele au prins de frică, să las jocul mai în voe. De aceea mi s'a reproşat că fluer prea mult. Nimeni însă, nu ne-a judecat punându-se în situaţia noastră, a arbitrilor. Am fost lăudaţi, criticaţi şi înjuraţi, în acelaş timp, dovadă că nu există obiectivitate în aprecieri.**

Discuţia începuse să fie mai interesantă decât aşteptam. Era pentru prima dată când un arbitru se apăra. De aceea l-am împins spre alte mărturisiri:

— *Dar şi voi greşiţi!..*

— **Este adevărat. Greşim, dar asta nu înseamnă că părtinim. In definitiv, jucătorii sau conducătorii nu greşesc şi ei? Important este să fi obiectiv şi noi n'am lăsat cu nimic de dorit în această privinţă. Pentru unii, atitudinea jucătorilor a fost o mare dificultate. Pentru mine însă, nu. Cunosc toate «trucurile», toate acele foulturi invizibile publicului spectator şi le-am sancţionat fără a sta pe gânduri. Spectatorii însă, m'au huiduit. El nu văzuse de ce pedepsisem, dar jucătorul ştia de ce.**

Unii şi-au recunoscut vina tăcând; alţii însă, au încercat să şi-o mascheze prin proteste aţâţând publicul. Şi au reuşit. Pentrucă aici este o mare explicaţie — spectatorii fac pariuri şi sunt interesaţi ca echipa lor să nu piardă. De aceia însoţesc orice fluer al arbitrului cu proteste sub diverse forme.

— *Şi numai atât.*

— **Ba mai este şi necunoaşterea regulilor de joc, lacuna pe care am constatat-o şi la o parte din jucători. Din această cauză s'a întâmplat că s'a reclamat of-side la o aruncare dela uşe sau un of-side pasiv sau of-side când mingea venise dela adversar. Şi multe alte amănunte mici, dar mari ca semnificaţie.**

— *Vasăzică, tot a fost greu sezonul: nu?*

— **Din acest punct de vedere da; dar nu atât de greu ca sezonul care ne aşteaptă.**

— *Dece?*

— **Pentrucă acum, iarna, trebue să terminăm cu examenele de arbitrii, să punem la punct întreaga administraţie a corpului arbitrilor şi apoi să începem cursurile de iniţiere pentru toată lumea: jucători, conducători, spectatori. Sunt cursuri necesare în cadrul cărora vor fi citite şi comentate regulile de joc.**

Intr'adevăr, interesante, dar şi necesare. Stăncescu n'a fost însă, probabil, de aceeaşi părere pentru că s'a înfuriat şi l-a smuls pe «Cârnu» — cum i se spune lui Mircea Cruţescu. Şi drept pedeapsă, l-a dus să lucreze într'o cameră fără foc.

...Noroc că la subsolul clădirei s'a deschis de curând un depozit de vinuri naturale...

— p. g. —

AMINTIRI DIN HOCKEYUL ROMANESC

DELA BILL WATERS LA JULES RADIAN

Iată, suntem în plin sezon de hockey pe ghiaţă, cu iarna grea în spinare, dar... fără ca un jucător să fi pus mâna pe crossă. Hockeyştii bucureşteni aşteaptă ca Dumnezeu să se îndure şi să le dea o ghiaţă de cinci centimetri grosime ca să poată înfine aluneca puckul. Până la data fericită se mai pun speranţe pe turneul dela Miercurea-Ciuc, unde vor veni echipele din Târgul Mureş, Cluj, Bucureşti şi fireşte, Miercurea Ciuc.

In alţi, ani când în Capitală exista un patinoar artificial, înaintea Crăciunului, sezonul era în toiu. Era vremea de glorie a hockeyului românesc când în fiecare an sosea în Bucureşti câte un canadian.

Ne reamintim că primul canadian angajat de echipa Telefon Club Român a fost Bill Waters din Quebeck. Era în anul când echipele româneşti jucau în Cupa Europei Centrale şi un program internaţional bogat era în perspectivă. Venirea canadianului a fost anunţată cu afişe mari şi în ziua sosirii nu exista hockeyst care să nu fi venit la gară. Ne aşteptam să vedem un munte de om îmbrăcat sport, având în mână o crossă C.C.M. şi o pereche de patine lucioase, aşa cum eram obişnuiţi să vedem alţi canadieni prin oraşele elveţiene unde profesioniştii crossei, veneau să joace.

Pe un frig de minus 20 grade, şi după o aşteptare îndelungată, expresul şi-a făcut intrarea, pufăind pe nările locomotivei. Lumea început să coboare şi noi aşteptam să coboare vedeta mult aşteptată. Se scursese toată lumea şi Bill Waters, nicăeri.

BILL WATERS

Târziu, când nimeni nu îşi mai făcea iluzii, a apărut un pipernicit, fără palton, cu pălăria pusă pe ureche şi a întrebat dacă nu cumva vorbeşte cineva englezeşte. Trei, patru dintre noi au început conversaţia şi am aflat că pipernicitul era Bill Waters în carne şi oase. Omul se scuza că a fost victima unui furt, la Hamburg şi a rămas fără bagaje şi fără echipament sportiv.

Trebue să mărturisim că toţi eram foarte sceptici asupra capacităţii jucătorului canadian. Credeam că ne-a fost trimis un ciuruc de om care n'avea habar de hockey. Făceam şi planuri cum să-l expediem înapoi. Totuşi. Tommy Tucker, directorul Societăţii de Telefoane din vremea aceia şi jucător de hockey, i-a comandat canadianului o pereche de patine. Magazinul „VIVI" le-a executat în grabă şi toată lumea a fost din nou prezentă să vadă „catastrofa canadiană" în plină parodie.

Bill Waters a apărut pe ghiaţa dela Otetileşanu, alunecând stângaciu. Abia mergea. Pe tuşe, au şi început zâmbetele. Bill călca îndoind genunchii iar ciorapii lungi de lână, prost prinşi, dădeau să cadă. Era o apariţie oarecum hilară. La fluerul d-lui Henry Aslan, a început lucrul. Mai întâi câteva ture de patinaj şi apoi incursiuni cu puckul. Au plecat câţiva jucători şi apoi Paul Anastasiu. Cum s'a întors fundaşul echipei naţionale, Billy, care îi urmărise cursa, s'a adresat cu glas tare. „Nu se atacă aşa. Am să vă arăt eu"! A luat o crossă din mâna unui jucător, a cerut un puck şi când s'a lansat pe lungimea gheţii, cei care l-au văzut şi-au oprit respiraţia. Bill alerga ca o nălucă iar puckul era o jucărie în vârful crossei. A făcut o întoarcere în plină viteză, a gonit din nou şi s'a oprit cu o frână care a făcut ca ghiaţa să pârâie. Am văzut un atac autentic canadian...

Cei care mai aveau dubiu asupra valorii canadianului, erau lămuriţi. Bill Waters era un jucător de cea mai autentică clasă profesionistă. Primul său match a fost un adevărat delir. Bill, în compania lui Anastasiu, făceau o linie de fundaşi fantastică. Ne reamintim că primul adversar străin al Telefoanelor a fost B. K. E. din Budapesta. Bill a făcut în acest joc, un match pe care nu îl vom uita. Il necăjea că înaintaşii noştri nu treceau de Farkaş, fundaşul ungurilor. Când a pornit de unul singur la atac, a driblat toată echipa, a ajuns în faţa fundaşului ungur, l'a pus pe picior greşit şi i-a aplicat o lovitură de umăr care l'a aruncat pe adversar şi apoi a driblat portarul marcând cu uşurinţă.

Felul cum juca Bill Waters nu a putut fi imitat de nici un jucător român. Păcat că traiul prea bun din ţara noastră l-a stricat. Waters găsise că fripturile româneşti trebue bine udate şi îşi făcuse sediul la restaurantul lui Şmilovici, din Udricani. Cred că a băut acolo tot ce a câştigat.

Dacă un vizitator al restaurantului mai merge azi în str. Udricani, va vedea crossa lui Waters, pe un perete, în amintirea chefurilor făcute acolo.

Este singura amintire concretă care a rămas în urma marelui jucător care ne-a vizitat.

JULES RADIAN

Este sigur că între jucătorii români care au atins clasa unui jucător canadian, era Jules Radian. Centru înaintaş la Tennis Club şi apoi la H. C. Bragadiru, Radian avea cel mai frumos patinaj. Era singru pe p nitaelesal cmdlu s ra sigur pe patinele sale şi conducea puckul cu o dexteritate extraordinară. Nu exista zid prin care să nu treacă acest magnific produs al hockeyului nostru. In echipa naţională era senator de drept. Deşi persecutat de oficiali pe motive rasiale, Radian a luptat cu convingerea pentru hockeyul românesc. In matchurile sale dela Londra, Paris, Bruxelles sau în Elveţia a făcut partide magnifice. Era creatorul celor mai frumoase situaţii şi colegii săi de club au declarat totdeauna că era o desfătare să joci cu acest mare jucător.

Când nu a mai putut să joace exclus fiind din sport, a suferit cumplit.

Nu a mai avut prilejul să reintre în hockey căci bombardamentul dela 4 Aprilie l'a ucis.

Actuala conducere a Federaţiei de hockey a făcut un act de mare dreptate, reabilitând memoria celui mai valoros jucător român.

AR. VOGEL

Vladimir Mihailovici Diacicov

(Urmare din pag. 1-a)

Caucazului, superiorii lui ierarhici i-au împins paşii mai vârtos spre stadion.

Tbilisi, locul lui de origină, în 1923 n'avea încă un stadion modern.

Dar Diacicov se vroia campion.

E mic, e subţirel, dar voinţa-i topeşte piedicile.

Foloseşte, pentru început un teren de sărituri ce şi-l amenajase, într'un cimitir şi, împreună cu fratele lui, se antrenează de zor, imitând stilul văzut la unii campioni moscoviţi.

Pornit de la 2,90 metri progresează — în 1924 — la 3,40 metri şi, de aici, cu titlul de campion al U.R.S.S., celebritatea lui nu mai face dubiu.

Stacheta urcă, apoi, mereu mai sus

3,80 în 1928
4 metri în 1936
4,10 metri în 1938
4,20 metri în 1939

Şi între aceşti ani, studiile la Moscova — la Politechnică — pentru viaţa de dincolo de stadion, care nu se sare cu prăjina şi'n care nu se trăeşte din aplauze.

Manuale şi filme

La 41 de ani, câţi v'am destăinuit că are, Diacicov nu este însă un fost atlet. Dovadă: a câştigat şi anul acesta titlul de campion al U.R.S.S., cu o săritură de 3,90 metri.

Nu înseamnă însă că nu se gândeşte şi el la retragere.

Dimpotrivă, curios, şi-a fixat-o şi o aşteaptă, în 1946, când va abandona sportul activ, serbându-şi 25 de ani de activitate atletică.

Poate că, atunci, deşi şi-a propus-o atât de ferm va fi mai puţin intratabil ca acum. Poate că aplauzele stadionului îl vor decide să mai amâne scadenţa unui sfârşit care, oricât de frumos ar fi tot sfârşit este.

Dar, până atunci, ascultaţi-l:

«Am muncit greu şi cu râvnă să ajung să dobândesc ceeace am cucerit. M'am perfecţionat prin manuale primite din străinătate şi prin filme cu caracter de specialitate.

Nu regret însă nimic din toată această trudă.

Sportul m'a răsplătit princiar, cu călătorii, aplauze şi satisfacţii care vor fi mereu vii în mine.

Jurnalul meu zilnic mărturiseşte acestea, căci în el am închise toate isprăvile şi consecinţele lor. Jurnalul care mi-a fost şi mentor şi confident.»

Am încercat să smulg interlocutorului meu o promisiune, care să-i contrazică programul retragerei lui din sport.

Tentant, l-am întrebat:

— *Dacă, cumva, în 1946, s'ar desfăşura Olimpiada Păcii, aşteptată cu nerăbdare de toţi sportivii lumii, n'ai fi tentat să ne întâlnim la ea, pentru a te aplauda?*

— *Chiar dacă această Olimpiadă va avea loc în 1946 şi chiar de ne-om întâlni vom fi ambii spectatori. Poate elevii mei să-şi încerce forţele. Eu însă... am terminat.*

Şi pentrucă pauza intervenită i-a permis să continue a adăugat:

«Jurnalul meu nu minte şi lui mă pot încrede. Pentru mine urmează declinul. Să stric amintirea ceasurilor frumoase prelungind inutil şederea mea în stadion? Ar fi dureros, chiar neuman, să-mi fac singur această nedreptate.»

Povestitorul şi-a păstrat, mereu seninătatea, ca un om eliberat de tragica povară a vieţii cotidiene.

Aşa cum va arăta, probabil cândva, târziu, într'o stampă sau tablou, în faţa căruia un cicerone documentat va aminti unui grup de tineri atleţi — visători la gloria care Diacicov a ştiut a o înfăşca vârtos, cu ambele mâini:

«Acest atlet este dintre primii care a putut privi Europa de la 4,20 metri înălţime. Reţineţi numele: Vladimir Mihailovici Diacicov.»

Bucur Berceanu

CUM POATE FI SALVAT FOOTBALLUL ROMANESC

(Urmare din pag. 1-a)

Dacă se fixează hotărît punctul de vedere, cel puţin pe o perioadă determinată de timp, cu privire la soarta sportului particular, atunci va putea să rezulte o poziţie clară a U. F. S. R.-ului faţă de Federaţie, a Federaţiei faţă de cluburi şi a cluburilor faţă de jucători. Procedând astfel, Federaţia va putea să impună cluburilor anumite măsuri, care ar duce la ridicarea nivelului technic, cum ar fi angajarea unar antrenori calificaţi şi la o eficace supraveghere a jucătorilor din toate punctele de vedere.

Organismul de bază, pentru progresul footballului rămâne incontestabil clubul, gruparea, de a cărei organizare depinde întreg progresul acestui sport.

Pentrucă suntem la o răscruce, este de cea mai stridentă actualitate, ca să se rezolve cât mai neîntârziat criza technică prin care trece footballul nostru. In cadrul Federaţiei, al O. S. P.-ului, al C. G. M.-ului, activează elemente capabile, bine intenţionate şi dornice să asigure footballul românesc un viitor prosper. Nu este mai puţin adevărat că există şi în afara acestor cadre oficiale, oameni pricepuţi, sportivi cu reale state de servicii, care ar putea să contribue cu cunoştinţele, cu experienţa şi cu munca efectivă la redresarea unui sport care le-a fost şi le este încă atât de drag, sacrificând pentru el cei mai frumoşi ani ai tinereţii. Aceştia ar trebui chemaţi, ca împreună cu cei ce sunt angrenaţi activ în conducere, să desbată într'o conferinţă problemele de bază ale footballului românesc. In cadrul acestei conferinţe, pe care are datoria să o convoace forul de specialitate, să se stabilească programul şi planul de lucru al conducerii federaţiei, pentru redresarea acestui sport.

Iniţitativă, curaj şi pricepere sunt factorii cari duc la succes în orice domenii, Şi va fi păcat ca în football, unde sunt atâtea elemente valoroase cari au muncit şi muncesc pentru progresul lui, să nu se poată găsi soluţia eşirii la liman.

Excelenţa Sa d. Kaftaradze a felicitat telefonic echipa Dinamo

Cu prilejul recepţiei care a avut loc la sediul „FRONTUL ARMENIEI", d. S. Dangulov, prim secretar de legaţie a comunicat asistenţei că Excelenţa Sa d. Kaftaradze, ambasadorul Uniunei Sovietice la Bucureşti a făcut o comunicare telefonică dela Moscova prin care felicită echipa „DINAMO" pentru cele două victorii obţinute în Capitală şi-l roagă să fie exponentul urărilor d-sale de viitoare succese.